

תמונה מהסרט הסורי "מר קירמה" במיטרה הכל בסדר

צתם הופיעה אפשר להזכיר את סטיב מקווין (בוליוט), ריאן או'ניל (הגנב שבא לסעוד), סרנס סינטרה (הבלש), ועוד די רשימה ארוכה. אבל אם מישור נזכר היום בכלל בסרטים אלה, הרי זה בגלל התפקידים הגבריים שבהם, ולא בגללה. מדוע? פשוט מאד. לז'אקלין ביסט יש כישרון נדיר לקבל כל תפקיד שמוצע לה, כמעט ללא הבחנה. הסכמתי פעמים רבות בעבר לגלם נשים שאינן יותר מן קישוט, מעין חפץ שניצב ומצטרף לכלל התפאורה של הסרט, היא מודה היום. העובדה שלא יכלה לומר "לא" להצעות המפיקים, לא השתקפה כלל בחייה הפרטיים, ואולי גם בכך היה כדי להכשיל את התקדמותה בעולם הבד. להבדיל מן הכוכבת המצויה שמשתמשת בגופה לא רק מול המצלמה, ז'אקלין ביסט מתעקשת להיות מונגאמיסטית מושבעת, ואם כי אינה מאמינה במוסד הנישואין (אני או' הבת ילדים אבל איני משוגעת לתינוקות, ומלבד הבאת תינוקות לעולם איני רואה סיבה להתחתן), היא חיה בכל פעם עם גבר אחד בלבד, וקשרים אלה נמשכים בדרך-כלל זמן רב. פעם זה היה שחקן הקולנוע הקנדי מייקל סאראזין, שאותו הכירה בהסרטה סיפור אהבה לקצב הבוסני נובה בשם הרכיבה המתוקה ועימו חיתה שבע שנים מתימות. בשלוש השנים הן אחרונות היא המירה אותו בסוכן דלא ניידי בשם ויקטור דראי, בן למשפחה יהודית ממארוקו, הצעיר ממנה בשנתיים. חלוקה ברורה. תכונה נוספת שאינה

עורלת הרבה לפיתוח הקאריירה שלה. היא החלוקה הברורה שהיא עושה בין חיה הפרטיים לבין עבודתה. כל זמן שאני משחקת, אני מתמסרת לעניין בכל מאת האחווים. הכריזה על בימת הצילומים של התהום. אבל כשהצילומים נגמרים, זה הסוף. בין סרט אחד לשני אני רוצה בחיים פרטיים משלי. הקיץ, נראה שסוף-סוף הגיע גם תורה לגדולה — אם לא בעיני הביקורת, לפחות בעיני הקהל. התהום, הרפתקת צייד-אוצרות במצולות, כבר גורף מיליונים בארצות הברית, כשהיא מתחלפת בעבודת הצלילה בו עם רברט שאו (שמנצל את התשכלה שרכש במלחמות) ועם ג'ק גולטה (שמנצל את התהילה שרכש כעשיר ועני). והיא כבר מופיעה בימים אלה במה שעתידי להיות הפצה הרכילותית של השנה ב"קולנוע, סרט בשם המיליונר היווני דימיון לא-מיקרי. אומנם, מפיץ ה"סרט הזה מכריו השכם והערב שכל דימיון בין הסרט לדמויות חיות הוא מיקרי ו"בלתי-מכוון, אבל כאשר התסריט מספר על איליספנות יווני שמתגרש מאשתו ה"ראשונה, מנהל רומן עם זמרת-אופרה, נישא לאלמנתו של סנטור אמריקני, מאבד את בנו בתאונה ומת בסוף הסרט שעה שאשתו האופנתית מטפלת, בניו-יורק, בענייני בתה המתוסכלת, לא צריך להיות גאון כדי לנחש שהכוונה לחייו של אריס טוטל אונסיס ונישואיו לז'אקלין קנדי. יתכן שקיים דימיון כלשהו להמות חיה" אומרת ז'אקלין בהזדירות רבה, מאחר

באירופה, וזה בינתיים יותר מכפי שאפשר לומר על הקולנוע הישראלי.

כוכבים

מז'אקלין עד ז'אקלין

יש כוכבים שדורכים בירגע, הנפכים מאלמונים לאלילים כאילו במגע מטה-קסם — למשל, סילווסטר סטאלונה. יש כוכבים שעוברים במשך שנים בצל עד שיום אחד הם זוכים בהכרה הרישמית — למשל, ג'ק ניקולסון. יש כוכבים — שנדמה כאילו הם מתגלים בירגע, ובמשך שנים רבות הם ממשכיכים להופיע ברשימת "ההבטחות הגדולות". העיתונים כותבים תמיד על הקאריירה שלהם, בסמך עלייה, ומשום מה שום דבר לא קורה — למשל, ז'אקלין ביסט.

לפני 11 שנה היתה דוגמנית מצליחה, כאשר הזמין אותה פולנסקי להופיע בתפקיד קיטן בסרטו ללא מוצא. "זה היה מגרה וסוריאליסטי", נזכרת היום ז'אקלין, שנתנה הסכמתה ובכך פתחה בקאריירה חדשה למרות אותו היותה לה שום הכנה פורמאלית לכך. בתם של פרקליטה צרפתיית ורוסא סקוטי (שתגרושו לפני זמן מה), כל מה שיכלה לזקוף לזכותה היה דיבור שוטף בשתי שפות-האם שלה, אוסף חמוקים עוצרי-נישימה וקלסטר פנים מרשימים, המקושט ביוג עיניים נדירות ביופיון אפילו במיקצוץ זה. שבו עיניים יפות הן מיצרן עובר לסוחר.

חלק מהתיאוריה. מאו, היא עומדת להיות כוכבת גדולה. זה ברור לכל. עובד זה: 10 השנים האחרונות השתתפה ביותר מ-30 סרטים. בין הכוכבים שבמחיי

עורך: מצטער, אבל זהעתה נודע לי כי האיש שהכל מושגעים כבר בגבוותו עומד להיות דמות המפתח בקאלצייה שחוקים לאחר הבחירות, ועל כן — אין כתבה. לא רק בסוריה. כל מי שקרא עיי תונים ישראליים בכלל, והטולם הזה בפרט, יודע בוודאי שסיפור מעין זה אינו חייב להיות דימוי כלל הוא יכול להתרחש לארדוקא במדינה ערבית.

אבל עצם העובדה שבמאי ערבי מעז לכתוב סיפור כזה, הציג אותו על המסך כשהוא ממוקם בארץ ערבית, מהוזה הור להיות לעירנות הפוליטית של הקולנוע ב"ארצות הערביות, שאינה קיימת אצלנו כאלו. אומנם נעשו כאן הרבה פשרות לטובת המיסחוריות, החל מצירוף מומנט מלודר מאתי חזק (רעייתו של המיליונר החשוד היתה ארוסתו של העיתונאי) ועד לאפקי טים מוגזמים בצילום (כל מיני סיוטים דרך עדשות מעוותות), וזה פוגם ברמתו האמנותית של הסרט, אבל לא באמץ-הלב שלו. וגם אם שמה של הארץ שבה מתרחשת העלילה אינו נאמר אף פעם בפירוש, הרי העובדות שהדמוקטיה בה היא ל"מראית-עין בלבד ושהפיאודליזם עדיין מורשש עמוק עמוק בתוך נשמת העם, בולטות מאד לעין.

אולי בזכות העזה זו הצליח הקולנוע הערבי לקנות לעצמו מקום מכובד יותר מן הישראלי בחוגי הקולנוע המתקדם ב"עולם. במאי מר קירמה, נביל מלאה, זכה כבר בכמה פרסים בינלאומיים (בעיקר על סרט קודם בשם הברדלס), נימנה עם חברי השופטים בכמה פסטיבלים גדולים כמו קארלובי-ווארי ולוקארנו, וזוכה בהכרה לא רק כאיש-קולנוע אלא גם כצייר וסופר. כיום מעורר כל סרט חדש משלו שקרנות

ז'אקלין אונאסיס

ז'אקלין ביסט

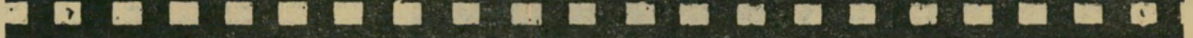
דימיון מפתיע — למרות ההירות

שכל העניין הוא עדין ועורכי-הדין ממי תינים להזדמנות הנכונה כדי ללשוט מל"תעותיהם. "אבל אני איני מתכוונת לחקות איש, ובמיוחד לא את הגברת שרבים מת" כוונים אליה. ראשית, משום שאיני יודעת דבר אוזותיה, ושנית משום שיש לי רושם שאיש אינו יודע יותר מזה."

מצד שני, מי שמתכוון היטב בתמונות של ז'אקלין ב. ומשוות אותן לתמונות של ז'אקלין או, מגלה מייד דימיון מפתיע. והעובדה שהאופנאי הקפוע של הגברת קנדי-אונאסיס הוא זה שמכין את התלבושות לטרט ודאי איננה מיקרה, אם כי הערת אחת משלו יכולה להתפרש כפחות מאבירית: הגברת ביסט הפתיעה אותו ב"גיורתה הנשית. האם פירוש הדבר שלגברת האחרת אין גיורת כזאת?

אנתוני קווין, המופיע לצידה בסרט זה, מוקסם מז'אקלין ביסט לא פחות מכל חבריה הקודמים לעבודה. "היא אשה מקי סימה בכריאות הנפשית השופעת ממנה." אמר עליה הבמאי הצרפתי פרנסואה טריי פו, שביים אותה בהליכה האמריקאי וה"נחשב. לכל הדיעות, כמומחה לנשים בפלל ולשחקניות בפרט.

כיום, בגיל 32, היא מרגישה שהתבררה. וזה מתבטא במיוחד בכך שאינה חוששת עוד כי ירננו עליה שהיא עקשנית, יומרנית או מפונקת. ומאחר שאינה חוששת עוד, היא רוצה להגשים חלום ישן: בימוי סרט. ואולי שם, אם גם תשחק, היא תוכל להקדיש לעצמה את כל השורות העובות שהחמיצה בסריטהם של אחרים.

ברוס דרן — מטורף בשירות המחבלים

למשל, בפלישה למחנה המחבלים בלבנון או במירוף אחר מחבל חמוש ברחובות מיאמי. וזה מגיע לידי אקרובטיקה של ממש כאשר, בשיא הסרט, תלוי הניבור על מעטפת בלון המתנשא באוויר בגובה רב. כל זה עשוי במיקצועיות חלקה ובטוחה עד כדי כך שלפחות בעת הצגת הסרט אין הצופה מוטרד על-ידי ה"אמינות. הוא מרותק לכיסאו ונושך את שפתיו. וזה בהח" לט הישג שאסור לזלזל בו.

הטרור

הנותפשט

יום א' השחור (פאר, תל-אביב, ארצות-הברית) — אירגון-מחב"ל לים ערבי מחליט לעזע את דעת הקהל בארצות-הברית על-ידי הטלת פצצה קטלנית בתוך איצטדיון מלא וגדוש אנשים. יחידת מודיעין ישראלית מגלה במיקרה את המזימה, כאשר היא מוצאת סרט-הקלטה תוך פשיטה למחנה מחבלים בלבנון. ישראל מזחירה את ארצות-הברית ושולחת שניים מן הסוכנים שהשתתפו ב"פשיטה, כדי לסייע לביון האמריקני במנועת השואה. לכאורה, המינה הקלאסי של סרט-קטסטרופה, יורש להמיגדל הלוהט ולדומיו. אבל יש בכל זאת הבדל. רא"שית, משום שהסרט מדבר על בעייה פוליטית אקטואלית שצריכה להיות קרובה לכל אדם בישראל. שנית, משום שהשחקנים הראשיים — רוברט שאו כסוכן-ביון ישראלי, מארתה קרל כנרמניה העובדת עם המחבלים וברוס דרן כטייס שדעתו נטרפה עליו עקב שבי בצפון ויאט-נאם — זוכים בהזדמנות לפתח את דמויותיהם ולא רק לעשות תנויות תורניות, ושלישית, ואולי החשוב ביותר, הסרט אינו מנסה להטיף לאף אחד מן הצדדים.

הבמאי ג'ון פראנקיימר דבק באובייקטיביות עד כדי כך שהוא נמנע פעמים רבות מלומר דברים עד הסוף, וכדי לא נקוט עמדה לטוב או ר, הוא נאלץ למצוא לעצמו לא פעם מיפלט בהכללות — עד במינות העלילה והן ביחסים בין הדמויות. מצד שני, כדי להסתיר חיסרון זה הוא משתעשע בבימוי ובעריכה פירוטכניים מבריקים, כמו

